

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ПИТИЕТО НА ЗАБРАВАТА

chitanka.info

Светкавицата дрънна в земята напреде. Точно между краката му. Малко по-високо и трябваше да разказвам с „й“. Но и този път му се размина. Кое то нито го успокои, нито разтревожи. Отдалеч се виждаше, че му е все тая...

Жената в черно вдигна отново ръка.

— Спри! Или следващата ще е в главата ти...

Онзи примирено каза:

— Е, все е файда...

Но спря. Остави настрани голямата тояга, с която си помагаше по дългия път в дебрите на Страшната планина, разпери ръце и добави:

— Явно съм те намерил най-последно...

Жената се вгледа в лицето му — без да отпусна ръка, в която нещо шипеше и подмяташе бледи пламъчета. После я свали. Цялата поза на човека, отпуснатата му фигура, смачкана физиономия, самоотвержено безразличното към прекрасния и ужасен свят наоколо, говореше за тяло, водено от духа на самоубиец. Самоубиец, вече отрекъл се от реалността, но инстинктивно следващ предначертаната си Голгота...

— Ти си Каравиченицата, нали? — промълви новодошлият.

Жената кимна, изпод забрадката ѝ се показаха няколко змии, вдигнаха нагоре глави, изсъскаха заплашително и пак се свиха в прическата ѝ. Подпряният на оградата скелет тракна с кокали, метна черепа си по прелитащата сова, не я улучи, но все пак ѝ се закани с костелив юмрук. Два черни гарвана извиха спирала из лекия планински въздух и огледаха отвисоко пътеката надолу. Оттам им помаха с клони черният храст, посаден именно като страж. Щом той беше пропуснал дошлият, щом не беше усетил враждебни мисли в него — значи нямаше опасност. Пореден молител...

Макар човекът да имаше вид на желязък последно избавление...

— Влез — каза вещицата и изкатери стъпалата по подвижната стълба.

Човекът малко страхливо погледна към двата кокоши крака, можещи всеки момент да изритат паянтовете дъски и да го приковат с остри нокти към пицната зелена поляна. После се сети за какво е дошъл и смело се изкатери подире ѝ.

Вътре обстановката беше нормална. Нормална като за бърлога на вещица. Висящи по стените китки треви, куп ябълки в една тава,

тенджера, в която бълбукаше странна смес, буен огън, притихнал веднага под заканителния показалец, насочен право в танца му.

— Правя сладко — рече вещицата. — А после ме чака почистване, пък метлата баш тая заран взе нещо да се дави, та ще трябва да омагьосам лисицата и няколко заека да оберат прахоляка с кожухчетата...

— А мечката защо идваше подире ми? — попита човекът.

— А, тя има друга задача. И вече е тръгнала. Гъбки трябва да събере, че нещо ми се прияде чорбица... Остави това, ами казвай защо идваш тук? Не ти ли е мил животецът?

— Не! — каза рязко човекът. — Идвам с една молба при теб. Пък, ако не можеш я изпълни — вари ме, печи ме, все ще е по-добро, отколкото да се прибирам...

— Пак ли нещастна любов? — въздъхна тя. И се сети колко такива е изживявала през младия си — едва тристагодишен живот. Но поне знаеше какво да прави с глупаците, пренебрегнали чувствата ѝ. Харесваха ѝ, та затова ги беше подредила долу, при разклонението на пътя. Седемнадесет съсухрени мумии — пазачи на дома и невинността ѝ...

— Нещастна...

— Тя те напусна? Не те желае? Отиде при друг?

Човекът въздъхна.

— По-зле... Оженихме се. И вече четиридесет години трябва да сме щастливи...

— И?

— Трябва. Но не сме... Все иска, иска, иска... Това не ѝ харесва, онова не ѝ допада, защо за оня не се е омъжила, защо на другия не е пристанала...

— А ти?

— Ами аз съм съгласен. Защо не се е омъжила за оня, защо не е пристанала на другия... Съчувствам ѝ. И ми се иска, отдавна ми се иска, да го беше направила...

Вещицата извади лулата и я запали. Макар от век вече да беше спряла пушенето. За да не вреди на кожата...

— И сега какво искаш?

— Обеща със светкавицата да ме удариш — напомни той. — А може и да ме изядеш. Няма да се съпротивлявам. Карай...

— Хм... — вещицата го изгледа с интерес. — Да те изям... Ама съм на диета. И на фитнес ходя всеки ден, лека атлетика при сърнатата тренирам, борба с дракона...

— Тогава — дай ми питие за забрава. Да я забравя, да се изгубя нейде, да започна нов живот...

— Чакай! — каза вещицата. — Чакай... То не става така... Първо, трябва да ме убедиш, че ти е нужна забрава. Опиши ми жена си...

И той започна. От първата среща. После сватбата, излюпването от прекрасната пеперуда на змията. Разказа за живота им, сам се наруга за грешките и особено за онова „Да!“ пред отчето...

Вещицата слушаше, слушаше, слушаше. На два пъти изтръсква лулата, на три пъти я пълни. По едно време извади шишенце с мътна течност, изплакна уста, отсипа му малко в глинена чашка.

Накрая вдигна ръка и каза уморено:

— Достатъчно... Разбрах... Ще ти дам от питието за забрава... И дано си — ако не щастлив, поне успокоен после.

Извади още една чашка и сипа зеленикавата отвара в двете съдинки.

— И двете ли да изпия? — попита плахо той.

— Не... Едната е за теб. Другата е за мен. Дано успея да забравя жена ти. Щото с моята нежна и тънка душа лошо ѝ се пише, ако пак се сетя за нея...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.